Kaynak: Mektubat - Ahmed el Haznevi, Seriyye Kitabevi (Elazığ), Dilek matbaası İst-1982

1. Şeyhe rabıta şeyhe tapmaktır. (S.235)

Rabıta, mürid, kendi mürşidinin simasını hayaline getirmekt en ibarettir . Fakat rabıtanın kısımları çoktur. Hülâsa olarak ya ihlâs üzere yapılan rabıtadır. Ki mürid, manevî âfetlerden kurtuluşunu mürşidin mütabeatinde olduğunu, onda fanî olması için kapısından başka onun için bütün kapılar kapalı olduğu, hattâ ne kapalı, ne açık olarak onun için o kapıdan başka, hiç bir kapı olmadığına dair düşüncesidir.

Veya muhabbet yolu ile yapılan rabıtadır ki, tâ ki mürşidinde fani olup ondan başka hiç bir kimseye karşı ne muhabbeti ni, ne de buğzunu his etmeyip mürşidini, nefsinden, malından, canından, çocuğundan daha sevimli olmakla beraber, simasını hayâline getirmek demektir .

Veya teslim yolu iledir. Ki mürid, mürşidini hayâline getirmekl e on-da fâni oluncaya kadar; emrine itâaat edeceğini yânî mürid kendini ona karşı, yıkayıcı ellerinde ki ölü gibi olduğunu havâi edip düşünmesidir. Nitekim rabıtanın bu kısmını Üstad'ı a'zam (Kuddise sirruh) bâzı tâbîleri-ne gönderdiği bâzı mektûblarında en tamam bir tafsil ile beyan eylemiştir. Gavs-i a'zam, —Allah bizi onun sırlarıyla kutlansın— müridden ilk sorulan şey, rabıtadır, diye buyurmuştur. Hâce Übeydullah El-Ahrar da (Kuddise sirruh) Farsça şöyle buyurmuş: «Rehberin gölgesi (ona tâbi olmak) zikri haktan iyidir.»

2. Şeyhi rabıta şeyhi ilah yerine koymaktır.(S.269-270)

Molla Zeynüddin'e, onu hayalî rabıta yapmasına teşviki, hayalî rabıtanın beyanı, sâlikin manevî yükselmesi bakımından yararlı ve Nakşibendî sâdâtı, ona çok önem verdikler i için, zikirden daha güzel olduğu, rabıtanın faidesi ve kendisi bizzat maksûd olmayıp belki matlûb olan Allah'ın manevî huzuruna vesile olduğu ve buna benzer mes'ele hakkındadır.

ALLAH'IN ADIYLA BAŞLARIM

Hamd âlemin Rabbine, salât ü selâm, Peygamber lerin Efendisin in temiz olan âl ve ashabının üzerine olsun!

Bundan sonra bu mektûb, seydaya (El-Şeyh Abdurrahm an El-Taği'-ye mensub kapı eşiğinin hizmetçisi nefsânî arzularına, havasının şerle rine dalan kimseden, Allah yolundaki kardeşi ve dostu Molla Zeynüd-din'edir. Allah onu katında makbul olanlarda n eylesin! Sonra şu ar?, edilir ki: Bize son gelişinden itibaren, hayalî rabıta yapmakla sana emrettik. Hayâli rabıta şöyledir ki: Mürid, sanki üstadı daima kendisiyl e beraber imiş gibi, hattâ helaya gittiği, cinsi münasebette bulunduğu, yediği, dostlarıyla konuştuğu, başkalarıyla karşılaştığı zamanda da hatırından çıkarmayıp onu anması ve ilk yatacağı ve uykudan kalktığı vakitte, baş ucunda bulunduğunu, talebeye ders verirken, dersi

bitirirke n, namaza ilk kalkarken, namazı bitirirke n onu mülâhaza etmektir. Mümkün olduğu kadar bu mülahazaya devam edip, nefisin sevdiği şey'e iltifat edilme-mesi gerekir.

3. “Pirin (mürşidin) gölgesi, (hayale getirmesi) Hakk’ın zikrinden eftaldir.”Sapıklığı (S.270)

Hayali rabıta nasıl önemli olmasın? Halbuki gerçekten, hakkında İmâm-ı Rabbani (Kuddise sirruh) ki, «Pirin (mürşidin) gölgesi, (hayâle getirilme si) Hakk'ın zikrinden efdaldir.» buyurdula r. Yani menfaat bakımından evlâdır. Gölgeden maksad rabıtadır. Üstad-ı a'zam da dedi ki: «Pîrin (mürşidin) hayâlinin vasıtasından başka, nefsi hiç bir şeyle öldürmeye gücün yoktur.» Ekabirden bâzısı da .rabıtanın nuru güneşin, zikrin nuru ise ,çıranın nuru gibidir. Rabıta ile hasıl olacak fena (fânilik haleti) devamlı olur; zikir ile hasıl olacak fena (haleti) ise, zail olabilir, üye buyurdu. Seyyid Tâhâ da, (Kuddise sirruh) buyurdula r ki: Zikirden mücerret olan rabıta ile Allah'a kavuşmak mümkündür, fakat rabıtadan mücerred olan zikrin durumu böyle değildir.

4. “Evvel mürid, kalbinde mürşidini hayale getirip ondan şeyhinden istimdad etmelidir .” Zulmü (S.318)

Hatmedeki rabıtanın hakikati ise, fatiha okunmadan evvel mürid, kalbinde mürşidini hayaline getirip ondan istimdad etmektir. Yani mürid fatiha okuduğu vakit, bütün düşüncesini Allah'ın manevî huzurunda toplamasına yardım etmesi için mürşidinden istimdad eder. Fatihayı okuduktan sonra, sadatın ruhları, Allah'ın muhabbeti, ma'rifeti, dünyanın terk edilmesi duygusu gibi hediyeler le geldikler ini, hediyeler in dağıtıcısı, mürşidi olduğunu bilerek ondan kendine bir hediye ister.

5. Tasvvuf dinine göre mürit karısıyla cinsi ilişkide bile şeyhini rabıta edecektir .Sapıklığı (S.350)

Tasavvuft a hayali rabıta; mürid, sanki mürşidi daima hatta ayak-yoluna giderken, cinsî visalde bulunurke n, yemek yerken, arkadaşıyla konuşurken, yatmadan önce ve yatarken, yanında bulunduğunu düşünmek demektir. Malûm olan zamandan ziyade çokça sûrî rabıtayla da meşgul ol! Sana Allah ile aranı ıslâh etmeyi, şeriata mutabeat üzere olmayı tavsiye ederiz. Çünkü tarikatta n budur. Sana mufassal bir mektub yazmak istedik fakat vakit dar idi.

Muhammed Ma'sum, Alaüddin, İzzeddin, Muhammed Said sana se-lam ederler.

6. “Ebu-Yezid ve Muhyiddin-i Arabi gibi alimler ilimlerin i ölüden, veliler ise ilimlerin i Allah’tan alırlar” Yalanı (S.369)

Ebu-Yezid El-Bistami'nin ilimleriy le amel etmeyenle re : «Sizler ilminizi teselsül yolu ile ölüden ölüye aldınız. Bizler ise (tasavvuf ehli),

ölmiyecek olan diriden (Allah'tan) aldık», buyurduğu sözü ile, Şeyh-i Ekber El-Şeyh Muhyiddin El-Arabî'nin «Yazı ve harf âlimleri (ilimleriy le amel etmeyenle r) kıyamete kadar, halef, selef olarak biribirle rinden ilim alırlar. Dolayısıyla nesebleri, uzak olur. Velîler ise, ilimlerin i Allah'tan alırlar. Allah; nezdinden onlara bir rahmet ve niyate olarak kalblerin e atar. Bu rahmet ve inayet, onlara Bablerind en öncelikle gelmiştir» buyurduğu, sözleri, doğru bir delildir

Kaynak: Yedi sır, Muhammed Masum, Pamuk Yayınları, İstanbul, Tarihsiz.

1.Tassavu fun mürşidi Allah Rasulüdür.Kendinden sonra bu sırrı Ebubekir, İmam- Ali'ye (r.a) verdi yalanı (S.3).
Tasavvufu n en büyük imamı (mürşidi), peygamber lerin de imamı olan Allah Rasûlü (s.a.v.)'dir. Kendisind en sonrası için tasavvuf sırrını, daha çok Hazreti Ebû Bekir (r.a.) ile İmam-ı Ali (k.v.) hazretler ine tevdî ettiğini görüyoruz.

2. İmam-ı Rabbani, Tebe –i Tabiin " den sonra ondan kimseye nasib olmayan bir çok sır perdeleri açılmıştır yalanı (S.40-41).
İmam-ı Rabbani Müceddid-i Elf-i Sânî (k.s.) hazretler i, bu ilâhî ikram ve ihsanlarl a eşi ve benzeri bulunmaya n bir zat olmuştu ve kendisine "TEBE-İ TABİİN"den sonra ondan başka kimseye nasib olmayan birçok sır perdeleri açılmıştı.
Bu sırlardan bazıları şöylece sıralanabilir:
a) Yüce Allah'ın zat ve sıfatlarını en iyi tanıması ve en doğru tanıtması,
b) İlâhî hakikatle ri keşfetmesi,-
c) Allah Rasûlü (s.a.v.)'nün ve bütün peygamber lerin hakikatle rini keşfedip anlaması,
d) Bütün peygamber lerin ve melekleri n makam ve de recelerin i, nübüvvet, risâlet ve Ülü'1-Azm dereceler inin sırlarını kavrayıp anlaması,
e) Kur'an-ı Kerim'de bulunan MÜTEŞÂBİH âyetle rin ve Hurûf-u Mukattaa'larm (bâzı sûre başlarında bulu nan hece şeklindeki harflerin) rumuz ve şifrelerini çözme si,
f) Kendisine asaleten özel makam verilmiş olması,
g) Müceddid-i Elf-i Sânî (k.s.) hazretler inin vücûdu nun, Allah Rasûlü (s.a.v.)'nün mayasının bakiyesin den ya ratılmış olması,
h) Velilik başlangıcının MUHABBET-ZÂTİYYE (doğrudan yüce Allah'ı sevmek ve O'na sevilmek derecesi) ve MAHBÛBİYYET-İ ZÂTİYYE bulunması. Sonsuz rahmet hazînesi olan hüviyyet "H" ( ) sinin, yâni Hüve ( ) kelimesin deki "H"nin hakikatin in keşfedilmesi gibi birçok

şeyler kendisi tarafından anlaşılmıştır. Bu rahmet denizi öyle büyük bir denizdir ki, yüz parçaya bölünmüş de bir tanesi dünyada anlaşılmış ve ortaya çıkmıştır. Doksandok uzu âhirette ortaya çıkacaktır. Yüce Allah'ın Rahman ve Rahîm sıfatları bu doksandok uz rahmetten sâdece ikisidir.

3.Habibim ! Sen olmasaydın ben , Rabb olduğumu açığa vurmazdım yalanı (S.168).
"Habîbim! Sen olmasaydın, Ben Rabb olduğumu açığa vurmazdım."
İşte bu SIRF MUHABBET MAKAMI, önceden gelenleri n ve sonradan gelecek olanların Efendisi Efendimiz Muhammed Mustafâ (s.a.v.)'ya mahsustur . Bu makamda Allah Rasûlü (s.a.v.) ile diğer peygamber lerin hiç birinin ortaklığı yoktur. Gerçekte bu yüce mertebe HAKÎKAT-İ AHMEDİYYE MERTEBESİ'nden başka bir şey değildir. Bundan öneeki mertebele rin tamamı, bu mertebeni n gölgesi durumunda dırlar.
Bu çok -yüce mertebede n sonra bir de "LA TEAY-YÜN", "MUTLAK HAZRET" ve "SIRF ZÂT" mertebele ri vardır. Bu mertebele re insanoğlunun ve hiç bir yaratığın ayak basmasına imkân yoktur. Bilâkis o mertebele re nazarî (bakış) seyir olur.
Yüce Allah'ın Zât'ına mahsus mertebeni n sonu yoktur. O'nun Zât mertebesi ne seyir, kısır görüş, hayret ve şaşkınlık makamında olur.

4.Nakşi kolu mürşidlerininin hayret edilecek bir takım tassarufl arı bulunduğu yalanı (S.182-183).
Nakşî-Müceddidiyye kolu mürşidlerinin hayret edilecek bir takım tasarrufl arı bulunduğunu bu yolun yolcuları çok iyi bilmekted irler. Örneklemek gerekirse:
' 1. Önemli işlerde himmet buyurmala rı ve o işin himmetler ine uygun olarak meydana geldiği,
2. Hastaların tedavisin de gösterdikleri himmet ve nü fuzları, istenen sonuca ulaşıldığı,
3. Âsî kişilere himmetler i ile hidâyet olunduğu ve bu hususta sayısız örnek sergiledi kleri,
4. Halkın kalbine tasarruft a bulunup, geniş kitleleri muhabbet, ihlâs ve saygı ile bezedikle ri,
5. Vefatlarından sonra da hayatlarında olduğu gibi ta sarruflarının devam ettiği ve talipleri nin kendileri nden ya rarlanmay a devam ettikleri,
6. İnsanların aklına gelen şeylerle birlikte gelecekte olanların da çoğunu keşfettikleri,
7. Yeryüzüne inecek âfetlerin def'ine himmet ve ta sarrufları" ile engel oldukları ve yüce Allah'ın böyle za

manlarda onların dilekleri ni geri çevirmediği onların tasar ruflarından bâzılarıdır. Yüce Allah onlârın tasarrufl arını hem dünya hem de âhiret için üzerimizde kâim ve dâim eylesin.

TALİPLERE TEVECCÜH ETMENİN (HİMMETTE BULUNMANI N) YOLU

Mürşid hazretler i, önce talibin gönlüne bir düğüm çalmak üzere onun şahsına teveccühte bulunur. Bu teveccühle onun kalbini kendi kalbine bağlar. Bu teveccüh (nurlu ve himmetli bakış) derhal talibin kalbine yerleşir ve oradan bedenini sarar.

Gerçek mürşid, yanında bulunmaya n talibine gıyaben (arkasından) da teveccühte bulunur.(77)

Önemli bir işin halledilm esi için bir Allah dostunun teveccühte bulunup o işin hallini yüce Allah'tan dilemesi caizdir ve onun teveccühü ile istenilen amaca ulaşılır.

BİR KİMSENİN GERÇEK MÜRŞİDDEN FAYDALANA BİLMESİNİN YOLU

a) Tâlib, mürşid hayatta işe önünde, vefat etmiş ise kabrinin başında oturup kalbini ona meylettir ir.

b) Kalbini bütün dış ilgi ve ilişkilerden alıp, yalnız kendisind en feyjz ve himmet beklediği mürşidini düşünür.

c) Tâlib kendi ruhunu, mürşidin ruhuna bağlayarak kendi nefsine yönelir ve beklemeye geçer.

(77) Teveccüh: Yönelme, tasavvuf yolunda ilerleme, yükselme.sebeplerinden en önemli olanı... Bir vejînin, yüce Allah'ın izni ile nazar etmesi.

Tasavvuf pirinin (büyüğünün) teveccühü, zulmet ve keder dağlan, her ne şekilde ortaya çıkarsa çıksınlar, sâdık talebeler inden onu kaldırıp uzaklaştırırlar. Tasarruf sâhibleri Uç nevîdir (kısımdır).

Bir kısmı, yüce Allah'ın izni ile, istekleri her zaman diledikle ri kimsenin kalbine tasarruf ederek, onu tasavvufu n en yüce derecesin e yHJfcselt irler. Bir kısmı, yüce Allah'ın emri olmadan tasarruf ve teveccüh etmez. Yalnız emrolu-nan kimseye teveccühte bulunurla r. Bir kısmı ise kendileri nerbir sıfat geldiği zaman kalplere tasarruf ve teveccühte bulunurla r..

Bu hususta Hoca Nakşibend hazretler i şöyle buyurmuşlardır

"Önce hastanın yalvarması gerekir. Sonra gönlü kırık olan yetkili ona teveccühte bulunur."

Görülüyor ki, mürşidin teveccühte bulunması için ona yalvarmak gerekir.

Bir Allah dostunun kabri başına gidip ondan yararlanm ak da mümkün ve caizdir.

Ancak ona iyice teveccühte bulunmak gerekir.

5.Tasavvu f dininin salikleri ne kıldığı haramlar uydurması (S.189-190).

Ne zaman ve nasıl gerekirse talip şu "edeplere dikkat ve riâyet etmelidir:

a) Talip, gölgesinin, mürşidinin elbisesi üzerine düşe cek yerde ayakta duramaz. Gölgesi mürşidinin gölgesi üzerine düşecek yerde de ayakta dikilemez .

b) Mürşidinin namaz kıldığı yere basamaz.

c) Mürşidinin abdest aldığı muslukta abdest alamaz.

d) Mürşide mahsus olan kapları kullanama z.

e) Mürşidinin yanında su içemez, yemek yiyemez, bir başkası ile konuşamaz. Daha doğrusu hiç kimseye yüzünü çevirip yönelemez.

f) Mürşidinin gıyabında onun bulunduğu tarafa doğru ayağını uzatamaz.

g) Mürşidin bulunduğu tarafa doğru gıyabında bile ol sa tüküremez.

h) Mürşidinden gördüğü her şeyi (zahir hayatta doğru görmese bile) onu doğru olarak algılar ve itikat eder. Çünkü talibe göre mürşid yaptığı her şeyi ilham ve izin yoluyla yapar. Bu durumda da îtiraz etmek yersiz ve gereksizd ir. Mürşidin hayatında görülen eksiklik ve aksaklık, müctehi-din içtihadındaki hatâ gibi, o eksiklikt en dolayı suçlanamaz. Hattâ o iyi niyyetind en dolayı o eksik hâlinden sevap da alır.